

## Arrest

nr. 62 653 van 31 mei 2011  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en  
asielbeleid.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 15 maart 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 3 februari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 april 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. RONSE, die loco advocaat A. HAGEMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 15 september 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 14 december 2009 dient zij nogmaals een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 25 november 2010 wordt deze aanvraag geactualiseerd.

1.3. Op 3 februari 2011 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot de ongegrondheid van voormelde aanvragen. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

*“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.09.2009 werd ingediend door advocaat {...}, en de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.12.2009 werd ingediend (en op 25.11.2010 geactualiseerd werd) door advocaat {...}:*

*H.A. {...} (R.R.: xxxxxxxxxxxxxx)*

*Nationaliteit: Marokko*

*Geboren te {...}*

*Adres: {...}*

*in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.*

*Redenen:*

*Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.*

*Wat betreft de aangehaalde elementen, namelijk artikelen 3 en 8 van het EVRM, dat zij familie zou hebben in België en dat zij een relatie zou hebben met een legaal persoon in België, dient er opgemerkt te worden dat uit de aanvragen art 9bis niet kan worden opgemaakt welke van deze elementen nu bij de ontvankelijkheid (lees: buitengewone omstandigheden), dan wel bij de gegrondheid van het verzoek horen. Art. 9bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft het over buitengewone omstandigheden om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de burgemeester van de woonplaats waar hij verblijft in België en niet om een verblijfsmachtiging te verkrijgen in het Rijk. Er dient een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. Met andere woorden: de buitengewone omstandigheden mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde. Er dient vastgesteld dat de advocaten in kwestie dit onderscheid niet respecteren voor wat betreft bovenstaande elementen. Indien echter geoordeeld zou worden dat deze elementen toch bij de gegrondheid zouden behoren, dan kunnen deze als volgt beoordeeld worden:*

*Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet als grond voor een regularisatie.*

*Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonde dat er nog andere familieleden van haar in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.*

*Wat betreft het feit dat haar broer legaal in België zou wonen; betrokkene legt hier geen bewijzen van voor en verklaart eveneens niet waarom dit feit op zich een grond vormt voor een regularisatie.*

*Wat betreft de relatie die betrokkene zou onderhouden met de Heer M. M. {...}; om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie dient betrokkene te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het art.10 §1 eerste lid 5° van de wet van 15.12.1980 omtrent de criteria van de duurzame en stabiele relatie. Bijgevolg kan dit element geen grond vormen voor een verblijfsregularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980.*

*Betrokkene wil zich beroepen op de criteria 2.8A en 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009, maar betrokkene heeft noch een periode van wettig verblijf gehad voor 18.03.2008 of noch voor deze datum geloofwaardige pogingen ondernomen om een wettig verblijf in België te bekomen. Betrokkene toont dit niet aan, noch zijn er in het administratief dossier van betrokkene hier aanwijzingen van terug te vinden. Betrokkene kan zich dan ook niet dienstig beroepen op criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009.*

*Verder beroept betrokkene zich eveneens op het criterium 2.8B van de instructie van 19.07.2009. Hij legt hiervoor een arbeidscontract voor dd. 12.10.2009 voor de duur van 12 maanden bij de firma Mobiloccase. Het bruto maandloon die betrokkene volgens dit contract zou verdienen bedraagt 1348,83*

euro. Het wettelijk bepaalde minimummaandloon bedraagt echter 1387,49 euro voor een persoon ouder dan 21 jaar (betrokkene is 34 jaar oud; °15.08.1976) (Wettelijk minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij Koninklijk Besluit van 29 juli 1988). Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van punt 2.8B van de instructie van 19.07.2009.

Het feit dat betrokkene sinds 2004 in België zou verblijven, haar sociale en economische belangen in België gevestigd zouden zijn, dat zij een uitgebreide vrienden –en kennissenkring zou hebben, verschillende getuigenverklaringen kan voorleggen, volledig geïntegreerd zou zijn, zowel de Franse als de Nederlandse taal zou spreken, dat zij enkele taalcursussen Nederlands (CVO te Antwerpen) en Frans (Alliance Française de Bruxelles-Europe te Brussel) gevolgd zou hebben, werkbereid zou zijn, gediplomeerd zou zijn, een kamer gehuurd zou hebben sinds 2004, altijd in haar eigen onderhoud voorzien zou hebben en sterk lokaal verankerd zou zijn, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie in het kader van artikel 9bis. Overigens doen deze elementen aangaande de integratie van betrokkene ook niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructie d.d. 19.07.2009.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst. Betrokkene verbleef immers ruim 28 jaar in Marokko en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst."

## 2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de beginselen van behoorlijk bestuur, van de materiële motiveringsverplichting en van artikel 3 van het van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955. Tevens voert verzoekster aan dat een manifeste appreciatiefout werd gemaakt.

Verzoekster betoogt als volgt:

*"3. Gegrondheid Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de beginselen van behoorlijk bestuur, van de materiële motiveringsverplichting en van artikel 3 van het van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955. Tevens voert verzoeker aan dat een manifeste appreciatiefout werd gemaakt.*

3.1. art. 8 EVRM De Dienst Vreemdelingenzaken stelt in de bestreden beslissing dat dit artikel in casu niet van toepassing is daar verzoeker niet aantoonde dat er nog andere familieleden van haar in België verblijven. Deze beoordeling is manifest onjuist. De volgende familieleden van verzoeker verblijven immers in België:

- de heer C. M. , wonende te {...} (aanvullend stuk 1)
- de heer E. B. M., wonende te {...} (aanvullend stuk 2)
- mevrouw C. F., wonende te {...} (aanvullend stuk 3)

Bovendien wordt verkeerdelijk gesteld dat de relatie die verzoeker onderhoudt met de heer M. M. niet zou voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in artikel 10 § 1 eerste lid 5° van de Wet van 15.12.1980 , maw dat het geen duurzame en stabiele relatie zou zijn. Ook hier wordt een manifeste appreciatiefout gemaakt. De enige reden waarom de heer M. M. nog niet met verzoeker is gehuwd, is dat de echtscheidingsprocedure met zijn eerste echtgenote die thans wordt gevoerd, nog niet is afgerond ( bijkomend stuk4 ) De heer M. heeft wel degelijk de intentie om met verzoeker te huwen van zodra hij uit de echt is gescheiden ( bijkomend stuk 5) De heer M. en verzoeker wonen wel degelijk samen ingevolge huurcontract dd. 04.08.2009 op het adres {...} (bijkomend stuk 6). Zij zijn feitelijk samenwonend en hebben derhalve wel degelijk een partnerschap dat is gelijkgesteld met het huwelijk of een geregistreerd partnerschap in de zin van art. 10 van de Wet van 15.12.1980. De heer M. is voltijds

tewerkgesteld bij BVBA DISOR te Londerzeel ( bijkomend stuk 7 en 8 ) en beschikt over een inkomen van ongeveer 1.400 € netto per maand.

3.2. criterium 2.8 B van de Instructie van 19.07.2009 De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat verzoeker een arbeidscontract dd. 12.10.2009 voor een duur van 12 maanden bij de firma MOBILOCASE voorlegt waarin het bruto minimummaandloon dat verzoeker volgens dit contract zou verdienen 1.348, 83 € bedraagt terwijl het wettelijk bepaalde minimummaandloon echter 1.387, 49 € bedraagt voor een persoon ouder dan 21 jaar zodat verzoeker niet zou voldoen aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van punt 2.8. B van de instructie van 19.7.2 009 Verzoeker en de bereidwillige werkgever waren zich niet bewust van de algemeen bindende wettelijke minimumlonen. Zij zijn volstrekt ter goeder trouw. Dat de bereidwillige werkgever uiteraard bereid is om het maandloon onmiddellijk aan te passen aan het wettelijk bepaalde minimumloon. Er werd op 28.02.2011 een nieuwe overeenkomst opgesteld ( promesse d' embauche) waarbij het loon werd opgetrokken tot 1.500, 25 € per maand. ( aanvullend stuk 9) Verzoeker volgt ondertussen bijkomende nederlandse lessen bij CVO LBC — NVK te Antwerpen ( bijkomend stuk 10 ) Besluit Er werden manifeste appreciatiefouten begaan bij de beoordeling van het verzoek van verzoeker. Aan de materiële motiveringsplicht werd niet voldaan."

2.2. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen."* Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Voor wat betreft de ingeroepen schending van *"de beginselen van behoorlijk bestuur"* en van artikel 3 EVRM merkt de Raad op dat verzoekster zich in haar verzoekschrift beperkt tot een loutere vermelding van deze verdragsbepaling en van *"de beginselen van behoorlijk bestuur"*, zonder evenwel aan te geven welke beginselen van behoorlijk bestuur zij geschonden acht en op welke wijze deze verdragsbepaling en de beginselen van behoorlijk bestuur door de bestreden beslissing geschonden worden. Het middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.*

*Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."*

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”*

Uit voormelde bepaling blijkt dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid en zijn gemachtigde een zeer ruime discretionaire bevoegdheid hebben voor wat betreft de toekenning van een machtiging tot verblijf.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft ervoor geopteerd om de wijze waarop hij wenst dat van deze discretionaire bevoegdheid gebruik wordt gemaakt te verduidelijken in een beleidsrichtlijn.

Uit de aanvragen om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 september 2009 en 14 december 2009 blijkt dat verzoekster volgende elementen aanhaalde ter ondersteuning van haar aanvragen:

De eerste aanvraag:

- zij is reeds geruime tijd aanwezig in België;
- haar sociale en economische belangen zijn hier gevestigd waardoor een terugkeer ernstige schade zou toebrengen aan haar gezinsleven;
- tal van contacten met legaal in België verblijvende mensen;
- geen inbreuk op de openbare orde;
- volledige integratie, spreekt Nederlands en volgt ook nog lessen Nederlands;
- heeft een vaste relatie met een legaal in België verblijvende man met wie ze binnen afzienbare tijd wenst te huwen of een wettelijke samenwoning wenst aan te gaan, dat ze al met hem samenwoont maar haar vriend nog uit de echt moet scheiden;
- ze is werkbereid;
- geen enkele binding meer met het land van herkomst;
- in toepassing van artikel 3 en 8 EVRM vraagt zij regularisatie.

Ter staving van voormelde argumenten legde verzoekster haar paspoort neer, een kopie van de identiteitskaart van haar vriend en attesten van taallessen.

De tweede aanvraag:

- de aanvraag wordt gebaseerd op criterium 2.8.A. en 2.8.B. van de instructie; naast de elementen reeds aangehaald in de eerste aanvraag betoogt verzoekster nog:
- haar zus woont in Nederland en haar broer in België;
- ze is werkbereid;
- ze heeft een arbeidscontract;

Ter staving van voormelde argumenten legde verzoekster haar paspoort neer, een attest van nationaliteit, diploma in Marokko, huurcontract van 7 augustus 2004 en betalingsbewijzen van de huur, een attest 'Alliance Française' van 11 mei 2005, een attest volwassenenonderwijs cursus 2008-2009 en 2009-2010, verklaring in verband met tewerkstelling, getuigenverklaringen, een attest van een arts, een arbeidsovereenkomst en sollicitatiebrief.

Op 25 november 2010 wordt de aanvraag aangevuld met een arbeidscontract waarin het loon vermeld wordt.

2.4. Verzoekster betoogt het niet eens te zijn met de bestreden beslissing waar deze stelt dat zij zich niet kan beroepen op artikel 8 EVRM omdat zij niet aangetoond heeft dat er nog andere familieleden van haar in België verblijven. Verzoekster verwijst naar verschillende familieleden die in België verblijven, waarvan zij ten bewijze stukken toevoegt aan het verzoekschrift.

In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd: *“Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonde dat er nog andere familieleden van haar in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Wat betreft het feit dat haar broer legaal in België zou wonen; betrokkene legt hier geen bewijzen van voor en verklaart eveneens niet waarom dit feit op zich een grond vormt voor een regularisatie.”*

Verzoekster betwist het motief in de bestreden beslissing niet dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM vallen.

Artikel 8 EVRM bepaalt als volgt:

*“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*

*2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

2.4.1. Wanneer de verzoekende partij zich beroept op artikel 8 van het EVRM, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen familie- en gezinsleven aan te tonen.

Zoals hoger reeds besproken heeft verzoekster zich in haar aanvragen om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beroepen op artikel 8 EVRM waarbij zij onder meer stelde dat haar broer in België verblijft. Ondanks deze verklaringen over het hebben van een familie- en gezinsleven in België heeft verzoekster hiervan geen enkel bewijsstuk naar voren gebracht. Daar verzoekster aldus niet heeft aangetoond een dergelijk leven in België te hebben, kon de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in redelijkheid oordelen dat artikel 8 EVRM niet van toepassing is. Waar verzoekster bij haar verzoekschrift alsnog stukken voegt ten bewijze van de aanwezigheid van familieleden in België, wijst de Raad erop dat de rechtmatigheid van een bestuurshandeling beoordeeld wordt in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing. De verwerende partij kan niet verweten worden geen rekening gehouden te hebben met stukken die verzoekster nagelaten heeft voor te leggen in het kader van haar regularisatieaanvraag.

Dit onderdeel van het enige middel is ongegrond.

2.5. Verzoekster betoogt voorts dat de motivering als zou haar relatie niet voldoen aan de voorwaarden zoals vermeld in artikel 10, §1, eerste lid 5° van de Vreemdelingenwet, niet correct is. Verzoekster meent dat nu zij feitelijk samenwonen zij wel degelijk een partnerschap hebben dat gelijkgesteld is met het huwelijk of het wettelijk geregistreerd partnerschap in de zin van artikel 10 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster geeft in haar verzoekschrift een volledig betoog over de redenen waarom ze nog niet gehuwd is met haar partner en meent dat het gegeven dat zij wel feitelijk samenwonen gelijkgesteld kan worden met het huwelijk of een geregistreerd partnerschap in de zin van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, doch toont hiermee niet aan dat de motivering van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid kennelijk onredelijk is waar hij stelt: *“Wat betreft de relatie die betrokkene zou onderhouden met de Heer M. M. {...}; om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie dient betrokkene te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het art.10 §1 eerste lid 5° van de wet van 15.12.1980 omtrent de criteria van de duurzame en stabiele relatie. Bijgevolg kan dit element geen grond vormen voor een verblijfsregularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980.”* Met haar betoog toont

verzoekster immers niet aan dat zij beschikt over een wettelijk geregistreerd partnerschap in de zin van artikel 10, §1, eerste lid 5° van de Vreemdelingenwet.

Dit onderdeel van het middel is niet gegrond.

2.6. Verzoekster betoogt ten slotte dat wat betreft criterium 2.8.B. zijzelf en de bereidwillige werkgever zich niet bewust waren van de algemeen bindende wettelijke minimumlonen en dat ze volledig te goeder trouw zijn. De bereidwillige werkgever is uiteraard bereid om het maandloon onmiddellijk aan te passen aan het wettelijk bepaalde minimumloon. Ten bewijze hiervan voegt verzoekster een aanvullend stuk (stuk 9) toe aan huidig verzoekschrift. Verder betoogt verzoekster dat zij ondertussen bijkomende lessen Nederlands volgt (stuk 10).

Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf van 14 december 2009 blijkt duidelijk dat verzoekster zich heeft beroepen op de criteria van punt 2.8.B (werk + duurzame lokale verankering) van de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van het oude artikel 9, derde lid en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Punt 2.8.B. van de instructie van 19 juli 2009 bepaalt het volgende:

*“2.8. Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen. (...)*

*Volgende vreemdelingen komen in aanmerking:*

*(...)*

*B. Of de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.*

*Hiertoe :*

*Moet het dossier binnen drie maanden na de aanvraag aangevuld worden met een positief advies, afgeleverd door de Gewesten betreffende de aangevraagde arbeidskaart B.*

*Of*

*Moet het dossier aangevuld worden met een arbeidskaart B afgeleverd door de Gewesten”*

Binnen zijn discretionaire bevoegdheid heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid geoordeeld dat het maandelijks in totaliteit te verdienen bedrag dat wordt uitgekeerd door de werkgever aan de aanvrager die zich beroept op het criterium 2.8.B. in totaliteit niet lager mag zijn dan het wettelijk bepaalde minimumloon. Het arbeidscontract dat verzoekster heeft voorgelegd bepaalt echter een bruto maandloon van 1348,83 euro wat aldus lager ligt dan het vereiste minimumloon van 1387,49 euro. De bestreden beslissing steunt zich op een correcte feitenvinding. Verzoekster betwist niet dat het door haar voorgelegde arbeidscontract niet beantwoordt aan de vereiste van criterium 2.8.B. met betrekking tot het loon. Het betoog van verzoekster over het te goeder trouw zijn kan geen afbreuk doen aan de motivering van de bestreden beslissing daar deze steunt op een correcte feitenvinding en niet kennelijk onredelijk is, gelet op de voorwaarden van criterium 2.8.B. Waar verzoekster alsnog een nieuw arbeidscontract voegt aan het verzoekschrift wijst de Raad erop dat de regelmatigheid van een bestuurshandeling beoordeeld wordt in het licht van de elementen waarover de verwerende partij kon beschikken ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing. Verzoekster kan zich aldus niet dienstig beroepen op het nieuwe arbeidscontract dat zij nu pas voorlegt.

Ook wat betreft de stukken ten bewijze van het volgen van lessen Nederlands kan gesteld worden dat verzoekster deze niet dienstig kan bijbrengen daar deze niet werden voorgelegd aan het bestuur ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing.

Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER